

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőd a béke emberé.”

XXIV. (LXXIV.) 35. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

1981. AUGUSZTUS 30.

Iskolakezdés

SZÜLETÉSÜNKTŐL HALÁLUNKIG állandóan úton vagyunk, de ebben a folyamatosságban is vannak mérföldkövek, és életünk járműve hol simább, hol döcögösebb utakat jár be.

Minden iskolakezdés jelentős pont az életúton.

Nemrég megkérdeztem egy csillogószemű apróságot: Te is mégis öszre iskolába? — Igen, — hangzott a büszke válasz. Megkérdeztem azt is, hogy jobb lesz-e iskolába járni, mint oviba? — Jobb, — mondta határozottan, és a magyarázatot is hozzáfűzte: Mert ott nem kell aludni. A beszélgetésből az is kitűnt, hogy nemcsak az óvodai kötelező alvás kellemetlenségétől kíván szabadulni, de számol a tanulás terhével is.

Ha megkérdeztem volna tőle, hogy kicsinek, vagy nagynak érzi-e magát, szinte biztosra vehetjük a választ: Ő már nem kicsi, de szeretne nagyobb lenni. Jó lenne, ha mi felnőttek világosan látnánk, hogy milyenek is. Minél jobban ismerjük őket, annál inkább építhetjük, javíthatjuk életútjukat. A megismerést követő útéptetésnek ez a feladata elsősorban a szülőkre, a családra, az iskolára, de még a gyülekezetre is tartozik.

A gyermekek egészséges, gazdag fantáziával képzelik el az iskolai életet. Elképzelésüket leginkább arra építik, amit hallottak az iskoláról. A valóság viszont rendszerint más, mint az elképzelés. Ezért törekednünk kell arra, hogy megbízható, igaz tájékoztatást adjunk az iskoláról, és ezen felül igyekezzünk felkészíteni váratlan eseményekre is őket, hogy a „meglepetés” ne okozzon súlyos megrázkódtatást.

Ismerek olyan gyermekeket, aki lázas örömmel készült az iskolába, de ez az öröm csak néhány tanítási napot bírt ki, aztán még az iskolába se akart elmenni a kisdíák. Ez a gyermek valamilyen megrázkódtatás miatt változott így meg. Talán másként képzelte el a tanítónénit, vagy az osztályt, esetleg lelki, vagy testi bántalmazásban volt része iskolatársai között.

Gyakran emlegetjük a mondást, hogy minden kezdet nehéz. Törekedjünk arra, hogy mi ne nehezítsük gyermekeink iskolakezdését, hanem tőlünk telhető módon tegyük könnyebbé, hogy életük jelentős pontján ne döccenjen nagyot kis életük járműve!

A KEZDET, AZ ISKOLAKEZDÉS FONTOS, de nem kevésbé lényeges a folytatás sem. A hívő ember hitéből is adódik, hogy a tőle telhető módon igyekszik lelkiismeretesen, szorgalmasan élni, dolgozni. A szülők, a környezet példája erősebben hat a gyermekekre, mint a nevelő szó. Ezért is rendkívül fontos a jó példa. Az ÚR, a gyülekezet, a társadalom is elvárja a hívőktől, hogy becsületesen végezzék munkájukat, ezért a hívő családban élő gyermekektől is elvárható és el is várjuk, hogy képességeik szerint, a lehető legjobban, szorgalmasan tanuljanak. Az is fontos, hogy a hívő szülők gyermeke ne csapódjék olyan csoportokhoz, amelyek haszontalan, semmittevő, a bűnözés felé sodródó életmódjukkal őt is rossz útra térítenék. „A jó erkölcsöt megrontja a gonosz társaság.” Minden új iskolába, vagy új osztályba lépés: új kezdet. Jó alkalom szép elhatározások kialakítására. Isten az erőforrásunk ahhoz, hogy jó tervünk megvalósulhasson, hiszen Igéjében mondja, hogy akik az ÚRban bíznak, erejük megújul.

Hadd kérdezzem meg a hívő diákokat, hogy hálát adtak-e már azért, hogy szellemileg nem fogyatékosok, hogy sok tanulási lehetőség van előttük, hogy hitük nem zárja ki őket a

felsőbb iskolából, hálát adtak-e — tanáraikért, tanuló-társaikért, azért az anyagi segítségért, amit szüleiktől és a társadalomtól kaptak?

Arra kérem a hívő tanuló ifjúságot, hogy az iskolakezdés új tervet készítő időszakában, vessenek egy pillantást az elmúlt tanévre, az eredményekre — az eredménytelenségre is —, hogy mit mutat a mérleg az Isten iránti hála, a sokféle tennivalóra irányuló szorgalom, a másoknak való segítség tekintetében?

A múlt tanulságait, eredményeit is hasznosítva induljon minden diák, bátor bizakodással az új tanévnek!

A MEGTÉRÉS IS EGYFAJTA ISKOLAKEZDÉS. Ekkor lép az ember az ÚR iskolájába. Ha körültekintő szeretettel, segítőkészéssel kell kísérnünk az általános, vagy felsőbb iskolába lépőket, akkor még inkább az ÚR iskolájába indulókat.

Ebben az iskolába érdemes mindenkinek minél előbb belépnie! Egyszer egy idős ugartörő gyülekezetünk kérésére meg a gyülekezet előtt, hogy érdemes volt-e neki sok évtizeden keresztül, sok szenvedést vállalva, sok áldozatot hozva szolgálni az ÚRnak? Ő boldogan mondta bizonságtévő választát, melynek jó összefoglalása az énekköltő szava: „Csak Jézusnak szolgálni érdemes itt!” Jézus Krisztus iskolájában a mai tanítvány is tanulhatja az Ő szeretetét, alázatát, szelídségét. Ő mindegyikünket fel akar készíteni a missziói munkára, úgy, mint hajdan első apostolait. Billy Grahamtól sokszor hallottuk Tahiban azt a megjegyzést, hogy sokféle iskola létezik, és ezek mindegyike az életre készít fel. De nincs a világon egyetlen iskola sem, amelyik a halálra készítene elő, pedig mindnyáján meghalunk. E megállapítás teljesen igaz, mégis van egy kivétel: az ÚR iskolája. Ez készít fel bennünket a földi és örök életre, így a halálra is.

Fiatalok és idősek legyünk mindvégig jó tanulók az iskolában, de az ÚR iskolájában is, hogy az utolsó nagy vizsgán is „ki-ki” megjutalmaztassék aszerint, amit a testben cselekedett, jót...

Petrik Ádám

A nemzetközi megbékélés szolgálata

(Előadás a Keresztyén Megbékélés konferencián)

A Baptista Unió ez évi baptista békeszolgálati gyűlésén abban a kiváltságban volt részem, hogy a *Nemzetközi megbékélés szolgálata* címmel előadást tarthattam, és az elmúlt néhány hónap során számos meghívást kaptam prédikálásra és előadásokra a következő témákról: Keresztyén megbékélés, a nemzetközi béke és leszerelés kérdése, a „nemzetek gyógyulása” stb. Most nem az a célom, hogy összegezzek mindent, amit a különböző előadásokban kifejtettem, hanem hogy megosszak veletek is néhány gondolatot.

1. Korunkat a *világtörténelem kritikus időszakának* tekintjük. A következő évtizedek döntők lesznek az emberiség életére — vagy halálára — vonatkozóan. Az emberiség manapság egy olyan *globálisan összefüggő krízissel* néz szembe, amelyhez hasonló még nem volt az emberiség történelme során. Szembe kell néznünk az emberi környezet kritikus problémájával, a nyersanyagforrások kimerítésének problémájával, a szennyeződés és az ökológiai összeomlás problémájával. Egyre növekvő mértékben kétséges, hogy az ipari civilizáció, ahogy azt már három évszázada ismerjük, továbbra is fennmaradhat.

Mégis, bár az új felfedezések robbanásszerű fejlődésében élünk, ez tömeges munkanélküliséggel fenyegeti az egész világot és azzal, hogy egyre növekvővé válik az elszemélytelenedés. 2000-re valószínűleg megduplázódik a világ népessége anélkül, hogy jelentősebb mértékben növekednék az élelmiszertermelés. A világ városai és nagy népsűrűségű területei robbanásszerűen megnövekednek — 2000-re 2500 Calcutta lesz a földön. Manapság mintegy 600 millió ember súlyosan rosszul táplált. A világ népességének kb. 40 százaléka nem részesedik hatékony orvosi ellátásban. Egy olyan világban, amely növekvő mértékben eggyé válik a technológia, tömegtájékoztatás és kereskedelem által, a megosztó erőket így lehet leírni: ideológia, faji kérdés, osztálykülönbség, gazdagság-szegénység, katonai szövetségek, kereskedelmi tömbök stb. Mindezek fölött ott van a nukleáris háború szörnyű fenyegetése.

A megosztottság és a sok dimenziójú krízis világában mi a keresztyének feladata? Nem pusztán „lelkeket megnyerni” — jóllehet az emberiség spirituális élete nagyon fontos. A keresztyénségnek hűnek kell lennie Krisztus-

hoz és evangéliumának félelmetes egy-ségéhez a neki való engedelmisségben, aki Megváltó Úr és Szabadító, aki a történelem és örökkévalóság Ura, a béke Fejedelme. Ez azt jelenti, hogy az evangéliumot és Krisztus uralmát össze kell kapcsolni megosztott, feszültségektől tépett világunkkal, és amikor ezt tesszük, abban a mélységes meggyőződésben tesszük, hogy a *jövő a feltámadott Krisztusé*, nem a pusztítás erőié.

2. Mi a kereszttel és feltámadással kezdjük Krisztus életének és munkájának kiteljesedését. Ez be van építve az emberi létezés középpontjába, ahogy megértettük Isten célját teremtetett világával. Krisztus az Ő keresztyében és feltámadásában legyőzte az univerzum pusztító erőit, mindazt, ami az elidegenülést és megosztottságot szolgálja, és megadta nekünk a „békéltetés szolgálata” azáltal, hogy ő maga „megbékéltetett mindent” önmagával. Mint keresztyének hisszük, hogy a megfeszített és feltámadt Krisztus megbékéltette önmagával a kozmosz teljes rendjét, a történelmet és a természetvilágot azzal az ígérettel, hogy tökéletessé tesz mindent, harmóniát hoz létre és megszabadít a kötelekektől. A bibliai megállapítás szerint *Isten minden teremtménye a megbékélés isteni célján belül van* — ahogy ezt Pál Kolosséi levele 1:16—20 verseiben találhatjuk.

(Folytatjuk)

A viharok Ura

Márk evangéliumában találjuk meg a tanítványokkal történt egyik esemény leírását. Jézussal együtt a tanítványok is beszálltak egy halászhajóba és a Genézret taván elindultak a tulsó part felé. Váratlanul félelmetes erejű vihar csapott le rájuk. Ezek az emberek halászok, tapasztalt hajósok voltak. Átélték már néhány vihart. A természeti erők hatalma nem könnyen ijesztette meg őket. Most mégis erőt vett rajtuk a halálfélelem. Hiába teljesítette mind-egyikük azt, ami feladata volt, erejüknek, tudományuknak a végéhez értek, és úgy látták, nem sikerül megbirkózni a félelmetes erejű elemekkel. Elvesznek. Emberi gyöngeség, kapkodó tehetetlenség lett úrrá rajtuk. A kishitű tanítványok rémüldöztek és jajveszékeltek. Végül odamentek Jézushoz és felébresztették őt, aki ebben a nagy viharban is nyugodtan tudott aludni.

Jézus látta a vihar erejét, a tanítványok kicsinyhitűségét és azzal a szeretettel és megértéssel, amelyre a bajba jutott embernek szüksége van, cselekedett. A vihar megszűnt. A tanítványok boldogan élték át, hogy a nagy veszedelemből és reménytelenségből Jézus megszabadította őket. Nem történhet baj, míg Ő velünk van! Azóta a tanítványok, a Krisztusban hívő emberek sokasága élte át, hogy különféle viharokból, halálos veszedelmekből Jézus Krisztus különféle módon megszabadította őket. Örömezenetté, biztatóssá, reménységgé vált a tanítványok története, mint a mindenféle halálos veszedelemből való megtartás, szabadulás ígérete.

A tanítványok birkóztak a hullámokkal, kötelekkel, széllel, vízzel, viharral. Csak a végső kétségbeesés eszméltette őket arra, hogy van velük valaki, aki segíthet. Amikor a vihar lecsap ránk, mi is erőnk fogytáig birkózunk az elemekkel, anyaggal, pénzzel, hatalommal, gyűlölettel, irigységgel. Bánt minket a mellőztetés, az anyagi veszteség, jóhírnünk megtépázása. Nincs erőnk ahhoz, hogy az elemekkel egyedül megbirkózzunk. Pedig Jézus ma is Ura az elemeknek, és aki hittel hozzá kiált, ma is megtapasztalja szabadító hatalmát.

Ez a történet megtanít arra is, hogy az, ami a tanítványok egész életét felkavaró esemény, annak Jézus messze felette áll. Jézus aludt abban a viharban, amely halálfélelmet okozott a tanítványoknak. Jézus szemével látni életünk dolgait azt jelenti, hogy megváltoznak az értékarányok. Ami eddig nagyon fontos volt, az hátrább kerül, és amit eddig elhanyagoltunk, annak sokszor az első helyre kell jutnia.

Jézus ott van életünk eseményei, viharai között akkor is, ha ijedségünk vagy elfoglaltságunk miatt nem törődünk vele.

Jelenlétében is jöhet vihar, nem azért, hogy szenvedni lásson, hanem, hogy jelenléte értelmet adjon a viharoknak. Jézus parancsolt a tomboló viharoknak és az elemek engedelmeskedtek szavának. A beállt csendben Jézus a tanítványokhoz fordult. A viharok olyan dolgok meglátására segítenek, amelyeket különben nem ismernénk fel. A tanítványok nem értették Jézust, sem most, sem korábban, Jézus mégis segített rajtuk. Nem a tomboló elemeké, a viharoké az utolsó szó, hanem Jézusé, aki parancsolni tud a szélnek, a viharok háborgásának is.

Ezért nem kell félni a viharoktól, mert a végső valóságok jobb megismerésére, a mennyi értékek igazi meglátására segítenek.

Czimer Edit

Mit teszünk értük?

A CÍM-KÉRDÉS a hívő szülők gyermekeire vonatkozik, mégpedig nem valamiféle általánosságban, hanem egy igen konkrét témakörben: a megtérés vonatkozásában. Mit teszünk a hívő szülők gyermekeinek megtéréseért?

Kezdjük talán azzal, hogy egy újabb kérdésre keresünk választ: Kik azok, akik tehetnek valamit e cél érdekében?

A család. Ezen belül kétségkívül a szülők tehetnek legtöbbet! De vajon elég-e, ha csak őket foglalkoztatja e téma? Nem feltétlenül! Jó, ha például a nagyszülők is szívókön viselik az unokák megtérését. Vagy — nagyobb családban — az idősebb, már megtért gyermekek a kisebbekét.

Aztán ott van a gyülekezet. Első helyen hivatalból is a lelkipásztort kell említeni, bár nem biztos, hogy mindig ő az, aki legtöbbet tesz vagy tehet a gyermekek megtéréseért. Igen nagy hatással lehet a gyermekekre a bibliakörvezető, különösen is, ha legfőbb céljának nem az ismeretek közlését, a tanítást tekint, hanem a rábízottak Jézushoz vezetését. (Nem azt akarom mondani, hogy ismeretközlésre nincs szükség, de azt igen, hogy az ismeret önmagában kevés. A gyermekbibliára nem iskola (mellékesen szólva a jó iskolának sem kizárólagos, sőt nem is feltétlenül elsődleges célja az ismeretközlés). Az iskola az életre nevel, s ha ezt jól teszi, akkor összetett módon alkalmazza mindazokat az eszközöket, amelyeket hasznosnak lát e cél elérésére. A bibliakör az örök életre nevel — azon túl, hogy a földi életre is —, így ha be akarja tölteni szerepét, mindent alá kell rendelnie annak a célnak, hogy a gyerekek ne csak tudjanak az üdvösségről — esetleg igen sokat —, hanem üdvözüljenek is. Úgy vélem, hogy igen sok baptista gyülekezetben nem látják eléggé pontosan a fenti különbséget, s a bibliaköri foglalkozások — amolyan iskolás jelleget öltve — eltévesztik a célt.)

ÉS MOST TÉRJÜNK VISSZA az eredeti kérdéshez: „Mit teszünk értük?” A csak megközelítőleg is reális válasz megadásához igen alapos fölmérésekre lenne szükség. Ezek híján a kérdést úgy formálnám, hogy: Mit tegyünk értük? Szinte csak címszavakban válaszolok:

1. **Imádkozzunk!** Úgy is, hogy hallják gyermekeink, hogy értük imádkozunk,

de a titkos kamrában is. Szülők, nagyszülők, a testvérek, a lelkipásztor... A gyülekezeti imaóra, és nem utolsó sorban a gyermek- és ifjúsági bibliáorák egyik igen fontos része kell, hogy legyen a gyermekeinkért való könyörgés, vagy a fiatalok és gyermekek önmaguk megtéréseért mondott imádságai. Az imádkozás ne legyen mesterkél, képmutató, érzélgős vagy épp követelőző.

2. **Adjunk példát!** A példaadás kétségkívül az egyik leghatásosabb nevelő eszköz — de csak ha következetesen őszinte, és nem színjáték-jellegű. Külön szólni lehetne arról, hogy miben legyen példa a szülő, a nagyszülő, a lelkipásztor stb. Ha a hívőknek példát kell mutatnunk (Pál szerint a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a hitben és a tisztaságban — v. ö. 1 Tim 4:12), mennyivel inkább a hitet kereső, még meg nem tért gyermekeknek.

3. **Áldozzunk időt!** A magára maradt gyermek vagy tizenéves előbb befelé fordul, majd más tanácsadókat, barátokat keres, hisz senki sem szeret egyedül maradni. Legyünk társai, barátai a gyerekeknek. Ne képezzenek külön „kasztot” a gyülekezetben vagy a családban, ne legyenek mellőzöttek, kiküldöttek. Ha az érzelmi kötődés meglazul a fent említett viszonylatokban, törvényszerűen alakul ki a másirányú érzelmi kapcsolódás szükségének érzete, vagy a nem kevésbé kíváncsós — olykor végzetes — depresszív befelé fordulás. Ha a kérdéseivel felénk fordulóknálunk nem találunk választ vagy „megértő” fogadtatást, ne a „mai fiatalokat” okoljuk az elhidegülés láttán! Krisztusnak mindig volt ideje arra, hogy meghallgassa és tanácsolja azokat, akik hozzá mennek. Nekünk is mindig van? Gyermekek számára is?

4. **Legyünk megértőek!** Igen bosszantó balgaság tanúi lehetünk hányszor és hányszor. „Bölcs” felnőttek leintik a balgán kérdező gyerekeket: Nem értesz te még ehhez! Majd megérted, ha megnősz! Mit törőd ilyesmin a fejedet! — hogy ne mondjam: majd ha megjön az eszed, benő a fejed lágya... akkor beszélünk ilyesmiről. A gyermek gondolatvilágába való beleélés (empátia) készségének és szükségessége fölismeré-

sének teljes, igen elszomorító hiánya! — S aztán csodálkozunk és sírunk, hogy még megtérni se akarnak, pedig mi mindent megtettünk — esetleg naponta imádkoztunk is értük.

5. **Tegyük kíváncsossá a keresztyén életformát!** — Pontosabban: Élünk természetes hívő életet, s akkor az kíváncsós lesz gyermekeink előtt, és előbb-utóbb — Isten segítségével — bizonyára követni is fogják a példát. Természetesen nem lemásolva az előző nemzedék életét, hanem saját, az előttük járók problémáitól sokban eltérő gondjaik, feladataik keresztyén megoldásával.

SZERETNÉM MEGJEGYZENI, hogy legalább olyan fontos lenne itt arról is szólni, hogy mit ne tegyünk értük? Egyrészt: hogy mit ne tegyünk, ami elriasztó hatású lehet, másrészt: mit ne tegyünk, ami nem a mi dolgunk (hanem az övéké), amit tulajdonképpen nem is tehetünk, de olykor úgy véljük, hogy még ezt is tenni kell.

Riasztó lehet például — ezért ne is tegyük — az erőltetés, a rendszeres „lelkizés”, az agresszív rábeszélés, a kötelezés, a remítés, a csak negatív tulajdonságok emlegetése és ostromozása.

ÉS amit mi nem tehetünk meg helyettük, az például épp maga a megtérés. Hiába vetítem ki a szeretett gyermekekre a megtérés valóságosan meg nem lévő jeleit. A vágy még nem beteljesülés. Hiába próbálom a magam által elfogyasztott, jól használható táplálékokat lebontva, megrágva vagy emésztve — amolyan lelki köldökzsinóros módszerrel — átadni, neki magának is meg kell tanulnia „enni” az élet kenyerét, meg kell tanulnia dolgozni érte, hogy élvezhesse annak jó ízét és tápláló erejét. Nem, rághatom meg helyette én, a felnőtt, a szülő, vagy lelkipásztor... a falatot. A „pempővé” változtatott életkenyér végleg nem kíváncsós.

Lassan kezdődik az iskolaév, s a gyülekezeti munkaév, a gyermek- és ifjúsági bibliáorák. Tevékeny, példás étellel, szóval és cselekedettel tegyünk meg mindent — a családban és a gyülekezetben egyaránt — annak érdekében, hogy gyermekeink ne csak tudjanak Jézusról, hanem fogadják is el Őt Megváltójukként, hogy közös örömeinkre újból és újból megmozduljon a víz, s fölhangozzék a megtérők bizonyágtétele!

Ifj. Almási Mihály

A KBK tiltakozása

Prágában közzétették a Keresztyén Békekonferencia tiltakozó nyilatkozatát a neutronbomba gyártása ellen. A mozgalom határozottan elutasítja ezt a békét veszélyeztető döntést, amelyet semmiféle érveléssel nem lehet igazolni — hangsúlyozza az állásfoglalás, majd így folytatja: a „neutronbomba gyártására vonatkozó döntés nem növeli az Egyesült Államok és szövetségesei biztonságát, hanem az atomfegyverkezés újabb szakaszához vezet. Ez a döntés minden leszerelési tárgyalást nagymértékben megnehezít. A leszerelésnek korunkban nincs alternatívája. Semmiképpen sem a fegyverkezési hajszája, hanem egyedül a tárgyalások, az együttműködés biztosíthatja minden ember biztonságát és a világ békességét. Ezért a Keresztyén Békekonferencia felhívással fordul az Egyesült Államok kormányához, vonja vissza a neutronbomba gyártására vonatkozó határozatát és ehelyett a népek leszerelésre, biztonságra és békére irányuló kívánságának tegyen eleget.”

A mozgalom végül felhívja az egyházakat és a keresztyéneket, hogy ne szűnjenek meg fáradni a leszerelésért és a békéért.

A Metodista Egyház életéből

Augusztus 13-án látogatást tett a Magyarországi Metodista Egyház országos központjában, a Budapest VI. ker. Felsőerdősor 5. sz., alatti szuperintendensi hivatalban Straub István, az Állami Egyházügyi Hivatal elnökhelyettese, és kíséretében Bai László főosztályvezető, valamint dr. Nagy Ferenc főelőadó.

A vendégeket fogadta Hecker Frigyes szuperintendens, valamint Szuhánszki János lelkész, az Egyháztanács lelkései, és Lakatos Pál, az Egyháztanács világi előjárója.

A tárgyalás folyamán áttekintették a Metodista Egyház helyzetét érintő kérdéseket.

Karácsonyi lemez 1981

A Hanglemezzgyártó Vállalat Rottenbiller utcai stúdiójában egy héten keresztül folytató júliusban az új karácsonyi lemez felvételei. Összeállítására és megkomponálására Szokolay Sándor Kossuth-díjas zeneszerzőt kérték fel. A lemez egyik oldalára a legismertebb és legszebb karácsonyi népdalok kerültek, többek között a Mennyből az angyal, a Csodapásztorok, a Dicsőség a mennyben az Istennek és a Pásztorok, pásztorok kezdetűek. A másik oldalra egy betlehemes játékot vettek fel, s végül Szokolay Sándor „Karácsonyi pasztorálját”, amely egyben a lemez címe is lesz.

A népdalok és a betlehemes játék többszámú feldolgozását a székesfehérvári Volán Leánykar énekelte, a Karácsonyi pasztorált a Lutheránia előadásában rögzítették, mivel e művet a szerző a Lutherániának komponálta 1970-ben. A zenekari szílamokat az Állami Hangversenyzenekar együttese játszotta, a műveket Szokolay Sándor vezényelte.

Nagy öröm mindannyiunk számára, hogy a Református Kántus és a Baptista Központi Énekkar nagylemezei után a Lutheránia is odateheti névjegyet a hanglemezhallgatók elé Szokolay Sándor Karácsonyi pasztoráljával.

Morzsák

a kegyelem asztaláról

Akiket Isten megvigasztalt, azokat azal bízza meg, hogy másokat vigasztaljanak.

*

Ha legközelebb meglátogatsz egy beteget, ne azon gondolkodj, hogy sárga tulipánt, vagy piros rózsát vigyél-e. Ahhoz, hogy Jézus Krisztus azt mondhasa neked: „Beteg voltam és meglátogattál engem”, többet, nagyobbat kell vinned a betegnek!

*

Ne szólj három szót, ha egy is elég, ne szólj egyáltalán, ha egy pillantás is elég!

*

Minden kellemetlen ember roppant értékes lehet a számunkra, ha őket Isten csíszolóköveinek tekintjük.

„A békesség és reménység Istenében bízva...”

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSÁNAK NYILATKOZATA ÉS FELHÍVÁSA

Jézus Krisztusnak, a béke fejedelmének nevében az emberiség jövőjéért érzett felelősséggel a népek közötti megértés szellemében szólalunk fel újra a béke érdekében. Sok jel mutat arra, hogy egy nagy korszakváltás tanúi, cselekvő és szenvedő részesei vagyunk, és ez a mélyreható folyamat szükségszerűen sok megpróbáltatással, feszültségek és ellentétek fokozódásával, egész földünkre kiterjedő krízisekkel jár. Ebben a helyzetben minden felelősen élő és gondolkodó hívő ember feladata a feszültségek csökkentése, a közös és kölcsönös érdekeket tisztelőben tartó, igazságos megoldások keresése.

Veszélyesnek tartjuk, hogy megnövekedett azoknak az aktivitása, akik az erőpolitikát képviselik és ezt a fegyverkezés fokozásával akarják biztosítani. De nyilvánvaló, hogy a népek ma már nem tűrik el az erőszak politikáját. Nyilvánvaló az is, hogy a fegyverkezési verseny háború nélkül is világgazdasági romlásba visz, és az úgynevezett korlátozott nukleáris háború csak világ-méretű katasztrófával végződne. Nem hallgathatjuk el, hogy a feszültségek fokozása mögött olyan nemzetközi gazdasági erők állnak, amelyeknek anyagi hasznuk van a fegyverkezési versenyből. Ezért a tömegkommunikációs eszközökön keresztül el akarják hitetni, hogy a fegyverzet növelése biztonságot nyújthat. A népek azonban nem akarnak háborút és nem érdekük a fegyverkezés sem Keleten sem Nyugaton, ahogyan ezt az utóbbi időben mindenfelé, nem utolsósorban Európában nyomatékosan kifejezésre juttatták.

Ismételten hangot adtunk annak a meggyőződésünknek, hogy az enyhülési politika új korszakot nyitó eredménye volt a Helsinki Egyezmény, amely az államok szuverenitásának és kölcsönös érdekeinek tisztelőben tartására a gazdasági, kulturális és társadalmi együttműködésre, az emberi jogok becsületes megvalósítására — és idetartozik az élethez és a békéhez való jog is —, a kölcsönös bizalom erősítésére kívánja építeni

Európa jövőjét. Jó tapasztalataink alapján valljuk, hogy ezeknek az elveknek az érvényesítése és kiterjesztése az egész világra reális és járható út a mai feszültségek és ellentétek megoldása felé.

Nem vitatjuk, hogy az enyhülés folyamata lelassult, sőt több ponton elakadt. De a békesség és reménység Istenében bízva hirtetjük, hogy az enyhülés, a tárgyalás és az együttműködés politikája egyezik az Ő akaratával, ezt feladni nem szabad, hanem folytatni, támogatni és erősíteni kell. Ennek érdekében tiltakozunk a központosított nukleáris rakétarendszer terve, kifejlesztése és telepítése ellen Nyugat-Európában, amely megbontja a kialakult katonai egyensúlyt és veszélyt jelent Európára és az egész világ számára. Elítéljük azt a nemzetközi légkört fertőző híresztelést, amely szerint a Szovjetunió katonai ereje veszélyezteti a békét, és ezzel szemben megállapítjuk, hogy a szocialista társadalom életeleme a béke és a népek közötti együttműködés. Erről tanúskodik a Szovjetunió államfőjének legújabb konkrét békejavaslata, amelyet a jelen feszült helyzetből kivezető útként helyeselünk. Ezért sürgetjük a Szovjetunió és az Egyesült Államok között megszakadt tárgyalások feltétel nélküli újra felvételét. Követeljük a SALT—II. haladéktalan ratifikálását és a különböző leszerelési tárgyalások határozott folytatását. Mint hívő emberek egyetértünk államunk békepolitikájával, az enyhülés és az együttműködés érdekében tett nemzetközi erőfeszítéseivel, és ebben teljes meggyőződéssel támogatjuk.

Napjainkban tömegek mozdultak meg, tüntetnek az örült fegyverkezés ellen és a béke politikája mellett. A tapasztalat azt mutatja, hogy ilyen tömeges megmozdulások nem maradnak hatás nélkül a politika felelős tényezőire: megdölgöndögtatja a fegyverkezési politika híveit és bátorítja a béke erőit. Világszerte, de különösen Európában nő a felelősség érzése világunk jövőjéért a keresztyének körében is. A keresztyének

lehetősége és ezért felelőssége különösképpen nagy a mai világban. Sokat tehetnek a népek közötti megértés érdekében és a hamis híresztelésekkel szemben: a tényeknek megfelelő információ-cserével hathatósan építhetik a bizalmat a népek között. Ezért felszólítjuk a hívőket, keresztyéneket, egyházakat, felekezeti és ökumenikus világsszervezeteket: vegyenek részt az emberiség békéjének építésében információkkal, kapcsolatok teremtetésével, munkával és imádsággal — emlékeztetve Jézus Krisztus szavára: „Boldogok, akik békét teremtenek” (Mt 5,9).

Nem könnyű...

Nem könnyű az, amit tenni kell:
Meredek utakra menni fel,
S nem nézni, merre van sima út,
Nem bánni, ha másnak sima jut.

Nem könnyű nézni a végtelent,
S érezni: kicsiny vagy. Mélyben lent.
Hívogat egyre a messzeség
S látni: a cél milyen messze még...

Hallgatni azt, minek hangja nincs,
Elhagyni azt, ami földi kincs,
Megfogni azt, ami testetlen
S hagyni, hogy rád mondják:

„Esztelen!”

Elhagyni szép, színes terveket,
Fölvenni köznapi terheket.
Derűvel emelni — hordani,
Szavakat mosollyal toldani,

Nem könnyű mindez, de mit tegyek?
Járok, mint nagy úton kislgyerek.
De akit vezérel égi jel,
Elleshet százszor is: újra kel.

Fölszedi széthullott gyöngyeit,
Letörlí kibuggyant könnyeit
S kezébe szorítva újra meggy,
Vezérli útjában Egi Kegy.

Tóth Piroska